

Τό γιατί οί αστικές παρατάξεις μισοῦν καί φοβοῦνται τόν
'Αναρχισμό δέν χρειάζεται καμμιά συζήτηση. Ἐνδιαφέρον θά ἦταν
ὅμως νά ἐξετάσουμε τό γιατί μᾶς μισοῦν οί αὐτόκλητοι σωτῆρες
τῆς ἐργατικῆς τάξης, οί διπλωματοῦχοι ἐπαναστάτες.

Ἀπό αἰῶνες τώρα οί κυρίαρχες ἐλίτ ἀντιδροῦν στίς προσπά-
θειες καί θεωρίες πού ἀμφισβητοῦν τήν ἀναγκαιότητα τῆς ὕπαρξης τους.
Στ' ὄνομα τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδας, ἢ τῆς τάδε τάξης, πολεμοῦν,
φυλακίζουν, συκοφαντοῦν, ἢ ἐξαφανίζουν ὅσους δέν ὑποτάσσονται στήν
"Ἀλήθεια" πού μόνο αὐτοί "ξέρουν". Φυσικά οί γραφειοκράτες κομ-
μουνιστές δέν μπορούσαν νά ἀποτελέσουν ἐξαίρεση. Κροστάνδη 1921,
Μάχνο 1928, Καταλωνία 1937, Οὐγγαρία 1956, Τσεχοσλοβακία 1968, Πολω-
νία 1971, θυμίζουν τί παθαίνουν ὅσοι δέν συμφωνοῦν μέ τίς κυρίαρχες
κλίκες στήν ἐρμηνεία τῶν ἱερῶν κειμένων. Στό ὄνομα τοῦ θεοῦ Μάρξ
καί τοῦ προφήτη του Λένιν, καί φυσικά "γιά τό συμφέρον τοῦ λαοῦ",
πέρασαν ἀπό φωτιά καί τσεκούρι ὄχι τούς ταξικούς ἐχθρούς τους,
ἀλλά ἐκείνους πού τόλμησαν νά ἀμφισβητήσουν τίς μονοκεντρικές
θεωρίες τους, καί τίς αὐταρχικές ἀπόψεις τους γιά τόν Σοσιαλισμό.

Αὐτοί, πού δέν μπορούν νά σκεφτοῦν μόνοι τους, ἀλλά
χρειάζονται Εὐαγγέλια καί Δόγματα, ἀπαγορεύουν στούς ἄλλους τήν
ἀπλησίαστη γιά τούς ἴδιους ἐλευθερία σκέψης, γιά νά καλύπτουν
ἔτσι τό κόμπλεξ τους. Φοβοῦνται τόν Ἀναρχισμό γιατί φοβοῦνται
τήν ἀτομική ἀπελευθέρωση καί τόν ἀθρορητισμό τῶν μαζῶν. Εἶναι
ὁ φόβος τρομοκρατημένων ἀνθρώπων πού φάχνουν νά βροῦν μιά κομμα-
τική ὁμπρέλλα γιά νά βάλουν ἀπό κάτω τήν ἀδύναμη καί τυραννισμένη
ὕπαρξή τους, καί νά βροῦν ἔτσι τήν αὐτοδικαίωσή τους μέ σιγουριά
καί ἀσφάλεια. Βεπερνῶντας τήν ἀστική αὐτοϊκανοποίηση μπροστά
στή τηλεόραση, ἀναντίζονται ἀποστηθίζοντας τίς ἀποφάσεις τῆς
999ης Ὀλομέλειας. Εἶναι καί φόβος ἐκείνων πού τρέμουν μήπως χάσουν
τό λαϊκό κοπάδι τους, πού γι' αὐτούς μόνο λόγο ὕπαρξης ἔχει τό ὅτι
τούς δίνει τήν εὐκαιρία νά τό διευθύνουν καί νά ἱκανοποιοῦν ἔτσι
τήν ἀνάγκη τους γιά ἐξουσία. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, πού τόσο εὐκόλα
χαρακτηρίζουν τούς ἄλλους "φασίστες", ἔχουν οἱ ἴδιοι μέσα τους τό
σπέρμα τοῦ Φασισμού. Ὁ Ἀναρχισμός ἀμφισβητεῖ τήν ἀναγκαιότητά της,
καί αὐτό ἀναστατώνει τή "φωτισμένη ἐλίτ". Δέν μπορούν νά φανταστοῦν
ἕνα κόσμο χωρίς ἀρχηγούς καί ὑποτακτικούς, χωρίς τόν καταναγκασμό
τοῦ Κράτους, ἕνα κόσμο ὅπου ἡ αὐτονομία κάθε τμήματός του θά ἀπο-
τελεῖ ἐγγύηση γιά τήν ἀρμονική καί ἐλεύθερη συμβίωση ὅλων: "Ἐνα
κόσμο πού δέν θά τοῦς χρειάζεται γιά νά τόν καθοδηγοῦν.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ! Νίτσε.